

Sygn. akt IV KK 121/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **A. H.**
skazanej za czyn z art. 228 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 14 maja 2021 r.,
wniosku obrońcy skaranej o wstrzymanie wykonania
wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 18 marca 2019 r., sygn. akt II K (...)
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęły kasacje prokuratora oraz obrońcy A. H. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt II Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 18 marca 2019 r., sygn. akt II K (...), którym A. H. skazana została za czyn z art. 228 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz za inne występki. Sąd Okręgowy po uniewinnieniu oskarżonej od jednego z czynów przypisanych jej przez Sąd I instancji, wymierzył jej karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz łączny środek karny polegający na zakazie zajmowania przez 8 lat określonych stanowisk związanych z tworzeniem i stosowaniem prawa.

Obrońca skazanej w oparciu o art. 532 § 1 k.p.k., wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części, „z uwagi na wagę i charakter podniesionych zarzutów oraz realne niebezpieczeństwo poniesienia przez oskarżoną dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego orzeczenia, której nie powinna doznać wobec zasadności przedmiotowej kasacji”. Rozwijając tę myśl przekonywał, że wskazywana w orzecznictwie Sądu Najwyższego przesłanka zastosowania instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k., jaką jest ustalenie, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki powinna być konkretyzowana przy uwzględnieniu regulującego kwestię odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności art. 151 § 1 k.k.w., wobec czego za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego orzeczenia przemawia zły stan zdrowia A. H.. Nadto obrońca wskazał, że za takim postąpieniem przemawia też „zakres podniesionych zarzutów, które wskazują na rażące naruszenie prawa przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie obrońca zauważył, że Sąd Najwyższy konsekwentnie wskazuje, iż instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zasady zawartej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia oraz że jej zastosowanie powinno mieć miejsce w przypadku, gdy wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Autor wniosku pominął jednak, że ta myśl zawsze była wyrażana w kontekście wniosków wypływających ze wstępnej oceny kasacji, która bez szczegółowego badania sprawy pozwala sformułować pogląd, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia skargi i uchylenia zaskarżonego nią orzeczenia i właśnie dlatego – z obawy przed pokrzywdzeniem zainteresowanej osoby – należy odstąpić od egzekwowania wyroku do czasu rozpoznania kasacji. Wobec tego, że w tym zakresie obrońca poprzestał na wskazaniu, że kasacja wniesiona na rzecz A. H. podnosi zaistnienie rażącego naruszenia prawa, wypada zauważyć, że autor tego rodzaju skargi zawsze jest

przekonany, iż podnosi rażące naruszenia prawa przez sąd odwoławczy (inaczej by kasacji nie wnosił), co jednak nie skłania do każdorazowego wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, czy to z urzędu czy na wniosek. Natomiast, nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, że na obecnym, wstępnym etapie postępowania kasacyjnego, uwzględnienie kasacji wniesionej przez obrońcę nie jawi się jako prawdopodobne w stopniu bardzo wysokim. Zawiera ona dość typowe dla tego rodzaju skargi zarzuty (nie z katalogu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.), głównie eksponujące nieprawidłowe przeprowadzenie przez Sąd Okręgowy kontroli odwoławczej, a nie bez znaczenia jest okoliczność, że w pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator postuluje oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej, obszernie motywując to stanowisko.

Trudno też zgodzić się ze skarżącym, że przy podejmowaniu decyzji o zastosowaniu instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. należy kierować się przesłankami, o których mowa w art. 151 § 1 k.k.w. Odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności jest inną i opartą na innych przesłankach instytucją niż wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją i jeżeli zachodzą przesłanki do wspomnianego odroczenia (w przypadku A. H. zły stan zdrowia), zainteresowana powinna o to wnioskować.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.